

” Torninosturin kuljettamisen paras puoli Susan Hutkan mukaan on oma vapaus: ”Ylhäällä saa olla rauhassa. Ehkä siinä kaivataan myös vähän erakkoiluonnetta.”

TAKTISET MITAT

Mikä:	Torninosturi
Rakennettu:	1988
Sijainti:	Suomen korkeimman asuinrakennuksen Cirruksen työmaa Helsingin Vuosaarella
Nostokapasiteetti:	20.000 kiloa
Kuljettaja:	Susan Hutka

HUIPULLA TUULEE

Susan Hutkan työpaikalta on Suomen hulpeimmat näkymät. Satametrisestä torninosturista on myös hyvä pitää rakennustyömaan miehet työn touhussa.

Pieni vaalea nainen kipuaa kirkkaan-keltaisen torninosturin rungossa kulkevia tikkaita pitkin kohti aurinkoa. Matkaa on 74 metriä ja askelmia kolmatta sataa, mutta naiselle homma on rutiinia – hän tekee sen kaksi kertaa päivässä, viitenä päivänä viikossa.

– Ajoin kortin viisi vuotta sitten ja kolme vuotta sitten aloitin torninosturin kuljettajana. Tätä ennen olen työskennellyt pienemmillä kerrostalotyömailla. Edellinen nosturini oli ’vain’ 36-metrinen, kertoo **Susan Hutka**, joka on helmikuusta lähtien kuljettanut torninosturia Suomen korkeimman asuinrakennuksen Cirruksen työmaalla Helsingin Vuosaaressa.

Cirruksen nosturilla on nyt mittaa 74 metriä, ja kesällä torni kasvattaa itsensä vielä 24 metriä pidemmäksi, kun tornin rungossa kiinni oleva hydraulinen tunkkauslaite nostaa väliin kuusi 6-metristä tornielementtiä. Liki satametrisen torninosturin kopista kuljettajalla onkin upeat näköalat etelään Suomenlahdelle.

– Kyllä sitä hetken tulee aina hämmästelyä, kun koppiin nousee. Ja päivän mittaan on aina joitakin kuolleita hetkiä, jolloin nosturilla ei tehdä mitään, Susan kertoo.

LUONNONVOIMAT VASTASSA

Vuonna 1988 rakennettu nosturi on tällä hetkellä Suomen korkein. Analogista nosturia käytetään kahdella vivulla – ”hanikalla” – joilla puomi kääntyy, taakka nousee tai laskee ja kelkka kulkee edestakaisin puomia pitkin. Nosturi pysyy pystyssä sen juurella olevien valtavien betonipainojen tukemana, massiivisten pulttien ankuroimana.

Luonnonvoimat tuovat oman haasteensa nosturinkuljettajan työhön varsinkin, kun rakennustyömaa on meren rannalla ja nosturin puomi sadan metrin korkeudessa. Sateessa ja lumipyryssä katsekontakti lastiin voi ka-

dota ja töitä pitää tehdä radiopuhelimen avulla ”sokkona”. Toinen työtä vaikeuttava luonnonvoima on tuuli: jo pelkkä puomi tarttuu tuuleen ja vaikeuttaa kääntämistä – vajereista riippuvista elementeistä puhumattakaan.

– Kymmenen metriä sekunnissa ei ole vielä ongelma, mutta tuulenpuuskissa joutuu ajamaan tarkkaan, että saa kuorman sinne, minne haluaa. Minusta tuntuu, että on vielä osin tuurista kiinni, kuinka tarkkaan osun. Onneksi silmä ja käsi tottuvat uuteen nosturiin ajan myötä.

Susan Hutkan edellinen ajopeli oli vuosimallia 2001, tietokonepohjainen, portaattomasti säätyvä ja hiljainen. Nykyisellä nosturilla tietää tekevänsä töitä: kuljettaja tuntee ja kuulee, mitä kone tekee. Siksi monet vanhemmat kuskit pitävätkin analogisista koneista enemmän kuin uusista.

MIEHET PYSYVÄT KURISSA

Rakennustyömaan vastaavan mestarin **Petri Salosen** mukaan Suski on ”älyttömän hyvä kuski”, joka pystyy ylälmoista organisoimaan työmaan töitä ja pitämään porukan kurissa. Välillä työmiesten korvat punoittavat, kun yläkerran rouva antaa palaa suoraa tekstiä radiopuhelimeensa. Susan itse kuvaa rooliaan samaksi, joka vaimoilla on perheessä: hän komentaa alla olevia miehiä.

– Törötä nyt tuolla ylhäällä tekemättä mitään. Kun olen vapaa, haluan, että silloin tehdään muuta. Olen kylästynyt ristisanatehtäviin.

Loppukeväästä eteenpäin Suskilla ei ole nosturin kopissa tekemisen puutetta. Kun Cirrus alkaa nousta kerroksittain ylöspäin, loppoaikaa ei jää. Torninosturi nostaa ja asettaa paikoilleen suurimmillaan 18 000 kilon elementtejä. Tosin siinä vaiheessa, kun nosturi ensi vuonna nostaa ylimmän kerroksen elementtejä sadan metrin korkeuteen, ennättää taakan noustessa ”hörpäistä kupposen kahvia”. ■